

**Aftryck ur Östgöta
Correspondenten n:r 119 A
för lördagen den 10 och n:r
12...**

Vardagstryck

Östgöta Correspondenten.

Aftryck ur Östgöta Correspondenten Nr 119 A. för Lördagen den 10 och Nr 121 för Torsdagen den 15 Oktober 1885.

Från 1 Oktober

mottages prenumeration

å

Östgöta Correspondenten

till årets slut med . . . . . kr. 2.25.
för 1 månad med . . . . . „ 1.00.

Vid prenumeration å posten tillkommer postbefordringsafgiften, som utgör en femtedel af prenumerationspriset.

Herrar Affärsmän!

Alldenstund Östgöta Correspondenten bland tidningar inom Östergötland har den största spridningen, samt med hänsyn till de olika orterna af provinsen en ganska jemnt fördelad omsättning, tillåta vi oss att på detta sätt fästa herrar affärsmäns uppmärksamhet på tidningens lämplighet för spridandet af annonser och tillkännagifvanden i allmänhet.

Skulle några tidningsförsäljningskontor vare sig i Stockholm eller Göteborg eller å andra lämpliga platser inom riket vilja åtaga sig lösnummerförsäljning af Östgöta Correspondenten, anhålla vi att derom blifva benäget underrättade. Affären skall alltid på ett tillmötesgående sätt och vanliga villkor af oss beredvilligt motses och behandlas.

Red. af Östgöta Correspondenten.

Till liktänkande meningsfränder.

Utgifvaren af Östgöta Correspondenten har såväl under loppet af det förra året, som äfven under detta, emottagit från olika delar af riket, ehuru väl framförallt från inom Östergötland bosatte personer, sådana, vi kunna berättigadt säga, storslagna uttryck af gillande och bifall för de åsikter, i hvilkas anda och riktning vi arbeta, att vi ganska länge känt oss på det högsta manade att därför offentligt uttala vår uppriktigaste tacksägelse och innerligaste erkänsla. Vi göra det härmed. Tusen tack!

Särskildt hafva vi för tillfället att hembara vår erkänsla för de för oss hedrande och gillande utlåtanden, som vi emottagit för vår uppsats under rubriken *Sverige och Norge*, hvilken förekom i Östgöta Correspondenten för sistlidne lördag den 3 Oktober.

Sälunda heter det i en skrifvelse från Norra Kalmar län:

”Tack för eder uppsats, tack! Med tillfredsställelse återljuder i många svenska hjertan den sjelfständiga och manliga stämman, som ni i eder senaste lördagsnummer höjer för fäderneslandet. Utan inflytande blifver eder stämman ej. Edra ord gå från man till man. Tack!”

I en annan från en allmänt högt aktad Östgöte bekommen skrifvelse yttras följande:

”Särskildt måste jag tacka er för ert manliga uttalande i lördags om Sverige och Norge af hvad alla tänka och säga sins emellan, men ingen hitintills vågat framlägga i tryck. Det vore ett nöje att sitta juryman öfver en sådan

artikel, men naturligtvis skall man akta sig för att röra dervid med ett finger, ty vederbörande känna nog, att det vore att sätta eld på en krutfjerding.”

En tredje, från Södra Kalmar län, skriver:

”Mätte ni icke förtrötts, utan fortgå hädanefter lika öppet och kraftigt såsom hitintills i eder ädla kamp för fosterlandets nationella sjelfständighet. Våra nuvarande förhållanden pröfva männen. Haf tack för Östgöta Correspondentens uppsats i lördagsnumret för den 3: e dennes.”

Från Kronobergs län skrifver en framstående fjerde person följande:

”Vördsamt och hjertligt tack för eder fosterländska artikel om »dynastiens unionella politik och allmänna meningen». Heder och tack därför — att ännu en Torgny Lagman finnes, som vågar säga sanning och ingenting annat än sanning.”

Flera för oss glädjande uttalanden i samma anda och riktning hafva för öfrigt kommit oss tillhanda dels personligen, dels pr telefon.

Måhända skulle redaktionen låtit dessa uppmantrande och vänliga helsningar likväl helt enkelt hafva dött bort utan något offentliggörande, hade vi icke i förgår emottagit från Stockholm efterföljande telegram:

Stockholm d. 8 Oktober.
Hufvudred. för Östgöta Corresp.
Undertecknade, som i Svenska Dagbladets morgonupplaga för den 7 Okt. läst edra fosterländska, hela landets tänkande allmänhet anslående reflektioner, bringa eder på detta enkla sätt sin djupaste tacksamhet, högaktning och beundran.

Svenske män.

Efter att ha mottagit detta telegram, uppstod först den tanke, att vi egentligen ej egde rättighet att undandraga offentligheten dessa uttalanden, alldenstund otvifvelaktigt äfven de i sin mån kunna bidra till att upplysa vederbörande om det allmänna tänkesättets beskaffenhet i närvarande stund.

På samma gång vi härmed få äran att offentligt förnya vår varmhjertade tacksägelse för den heder, som liktänkande meningsfränder på sätt nu skett haft godheten visa oss, kunna vi försäkra att — hvad helst som än må hända oss enskildt — vi, oberörda af alla sidoinflytanden, fortfarande skola handla och tillvägagå i den anda och riktning, som vi anse öfverensstämmande med fosterlandets nationellt berättigade sjelfständighet och intressen.

Linköping den 9 Okt. 1885.

C. F. Ridderstad,

Utg. af Östgöta Correspondent en

Frankrike.

Alla underrättelser från Frankrike ådagalägga att valresultaten den 4 Oktober utfallit — emot förutfattade föreställningssätt — ganska öfverraskande. De monarkiska och ytterst radikala, hvilka vid valen, der så påkallades, förenat sig om samma kandidater, jubla öfver sin vunna seger, hvaremot de sant och lugnt tänkande, verkliga republikanerna djupt känna nederlaget. Utan all fråga är situationen icke allenast bemärksambetsvärd, utan jemväl beklagensvärd. Franska folket, liksom alla folk, behöfver fred, lugn och ro. Men på samma gång det säkerligen fullligt nog känner behovet deraf, låter det partilidelsernas förespeglingar att denna fred och frid bäst skall uppnås än på

den ena vägen, än på den andra, nästan magnetiskt draga sig öfver ofta nog i fiendtligt motsatta riktningar. Så störtade Februarirevolutionen Ludvig Philip 1848 och högtidligt firades revolutionen den 27 i samma månad vid Julikolonnens fot, men icke dess mindre utbröt i Paris en ny revolution — den röda revolutionen — den derpå följande 23 Juni, en fasanvärdt blodig revolution, som fortgick under 3 å 4 dagars lopp innan Cavaignac, — ehuru han understöddes af en folkelig nationalförsamling och regering*) äfvensom af stadens alla trupper, samt flere dito från landet inkallade, — lyckades att qväfva den.

Sålunda vexlade händelserna i Paris 1848 endast under loppet af fem månader. Lock icke nog härmed. Ehuruväl Cavaignac såväl vid undertryckandet af denna revolution, som efteråt, såsom diktator, på ett lysande sätt häfdade franska nationens ära och redbara tänkesätt, kastade sig nationen icke dess mindre under loppet af derpå följande November och December månader, med en röstöfvervigt af närmare 200,000 röster i dåvarande Louis Bonapartes (sedermera Napoleon III) armar, för att, efter vidare följande knappa 4 år änyo blifva kejsardöme samt för att, efter en ytterligare tidrymd af omkring 18 år, åter öfvergå till republik.

Ett folk, som på sådant sätt låter magtlystna partibegär hänföra sig än åt det ena hållet, än åt det andra, utan att egentligen fasthålla sig vid någon bestämd och viss politisk lärdöm och erfarenhet, kan man egentligen aldrig veta, hvar man har.

Ej underligt följaktligen, om hela Frankrike oroas af hvad som nu timat.

Tager man emellertid kännedom om hvilka partier, som 1848 dels beredde Junirevolutionen, dels L. Bonapartes val till president, så kommer man till den slutsats, att det är samma partier, som äfven nu söka att undergräfvade den bestående ordningens bestånd. Sammansvärjningen mot republiken 1848 bestod nemligen af legitimisterna, det orleanska partiet, napoleoniderna och af de röda klubbarna. Enahanda element återfinner man äfven nu vid bearbetandet af de nyligen timade valen.

Skulle republiken, såsom det nu från ett och annat håll bebädas, gå under, kan man i allmänhet vara förvisad om, att en annan blifvande styrelseform — huruledes den än må forma sig — endast och allenast blifve ganska öfvergående.

Hvarken napoleoniderna, orleanisterna eller de röda hafva några personligheter, som, annat än tillfälligt, skola kunna bibehålla en varaktigare popularitet.

Under hvilka förhållanden som helst torde man likväl kunna antaga, att valresultatet nu i mer eller mindre mån innebär uppslag till kanske ganska nära liggande ödesdigra händelser.

Sålunda kan man i första rummet vara öfvertygad om att partistriderna inom den franska nationalförsamlingen komma att antaga en mer än vanlig eld och glöd, framförallt med fäst afseende på det nya presidentvalet, som närmar sig.

Det är väl också detta val, hvarpå nu alla blickar spetsa sig.

Så utomordentlig som situationen i Frankrike emellertid nu kan synas, hysa vi likväl den öfvertygelse att republiken, sådan som den nu är, i all hufvudsak skall gå segrande ur den strid, som nu pågår.

*) Regeringen bestod af Arago, Louis Blanc, Marie, Lamatrine, Flocon, Ledru Rollin, Recurt, Marest och Albert. Frisinnade män, till en del f. d. arbetare.

Frankrike kan gerna icke förbise att Tyskland icke önskar något högre, än att ju förr dess hellre få någon anledning för att rycka öfver gränsen.

Till de spanska förvecklingarna i vestern och till förvecklingarna på Balkan i östern utgöra rörelserna i Frankrike nu ett i högsta grad bemärkansvärdt tillägg eller inpass, som gör situationen inom Europa för tillfället vida egendomligare än den i öfrigt på de senare åren varit.

Europa är upprördt. Märkliga händelser synas förestå.

De Skandinaviska rikena.

De skandinaviska länderna Danmark, Norge och Sverige beröras i våra dagar af för den monarkiska institutionen icke så litet undergräfvande inverkningar.

Inom Danmark har regeringen å sin sida och folkväldet å sin skridit i fiendtliga riktningar framåt emot hvarandra, att man innan fort torde hafva att motse en katastrof, för framtiden af icke så litet afgörande egenkap.

Inom Norge har folkväldet, n. b. så tillvida som det kan anses representeradt af stortinget och Sverdrup, redan antagit en ställning, som numera, med stöd af riksrättens dom och foljderna deraf, berättigadt gifver detsamma grundlagsenlig rätt att handla efter hvad folkmajoriteten finner vara för sig lämpligast. Sedan det absoluta metot faktiskt beröfwats konungamagten och stortinget tillförfätrat sig obegränsad myndighet är jagde magt hvarken mer eller mindre än en skugga inför stortinget.

Inom Sverige har man visserligen icke ännu skridit i upplöjande radikala syften och sträfvan den lika långt framåt som i Danmark och Norge, men icke des mindre draga sig hotande åskmoln tillhoppa.

Fortsätter regeringen sitt redan angifna syfte att bereda Norge likställighet med Sverige inom vårt utrikeskabinett samt att ej beakta vår modernärings anspråk på att genom erforderliga tullsatser värnas mot de mått och steg, som utlandet i motsatt riktning vidtager, bebåda vi att misnöjet äfven hos oss skall vida högljuddare än hitintills komma att höja sin stämma.

Ännu i denna stund ligger fosterlandets närmaste framtid i vår regerings hand.

Efter alla de förklaringar och berättelser, man hört dels från och dels om regeringens nuvarande konstitutionelle chef, h. etc. Thempander, skulle han allt för mycket kompromettera sig, för att ej fortgå på den af honom beträdda, hvad vi tro, ödesdigra vägen.

Så länge, som han emellertid bibehålles vid sitt för handen varande höga embete, ifall misnöjet inom landet stå i ständigt tillvärt.

I högsta grad smärtsamt wore det emellertid för hvarje sann fosterlandsvän, ifall vi en wacker dag befunnes indragna i samma statsomhvälsvande och upplöjande rörelser, som stormat och storma fram genom Danmark och Norge.

Europa befinner sig, hafva vi sagt, i ett allmänt oroligt och jäsfande tillstånd.

Skola de tre skandinaviska länderna — vi fråga blott — äfwen bortföras deraf? Det synes icke vara helt och hållet otroligt.